

Zkřivený nástroj.

Největším břemenem, které na sebe lidská duše uvalila a jež bude jí překážet v každé možnosti vzestupu, jest ješitnost, vnášející jen zkázu do celého stvoření! Ješitnost stala se nejsilnějším duševním jedem, protože jí člověk používá nejraději jako štítu a příkrývky pro všechny své mezery a nedostatky.

Jako opojný jed napomáhá k tomu, aby člověk lehce přešel přes všechny duševní otrěsy. Pozemským lidem na tom nijak nezáleží, že jest to pouze klam, protože v tom pocitují uspokojení a dosahují tak často nějakého pozemského cíle. I když je to třeba jen několik minut směšné samolibosti! Není třeba, aby to bylo pravé, poněvadž lidem dostačí zdání.

O této ješitnosti, domýšlivosti, duchovní pýše, škodolibosti a mnoha jiných vlastnostech všech pozemských lidí mluví se dobromyslně a s přikrášením jako o léčkách Luciferova principu. To všechno jest však pouze slabošská sebeomluva. Lucifer se nepotřebuje vůbec tolik namáhat. Postačí mu, když přivedl lidi k jednostrannému pěstování pozemského rozumu pokušením, aby požívali ovoce ze „stromu poznání“, a oddali se pak užitku tohoto poznání. To ostatní, co pak následovalo, udělal člověk sám.

K zemi připoutaný rozum získal tak nadvládu a jeho největším výrůstkem jest ješitnost. Tato ješitnost měla pak za následek mnohé zlo, jako závist, a nenávist, pomluvy a touhy po pozemských požitcích a statcích všeho druhu. Všechno nepěkné v tomto světě ve skutečnosti pochází z ješitnosti, která se

projevuje mnohými způsoby.

Touha po vnějším zdání vychovala dnes převládající karikaturu „člověka“. Je to jen zdánlivá bytost, která již nezaslouží, aby byla nazývána člověkem, protože ve své ješitnosti pro toto zdání zahrabala nutný duchovní vzestup. Všechny přirozené spojovací cesty, dané člověku k činnosti a zrání jeho ducha, tvrdošijně zazdila a rouhajíc se svému Stvořiteli, úplně je zasypala.

To, že člověk k zemi připoutaný rozum povznesl na zemi na modlu, úplně stačilo, aby celou cestu člověka přemístilo jinak, než mu ji Stvořitel ve svém stvoření předem vyznačil.

Lucifer zaznamenal pro sebe triumf, že duše pozemského člověka se odvážila zásahu do svého nástroje, do hrubohmotného pozemského těla. Tento zásah pak úplně znemožnil její povinné působení ve stvoření. Aby byl zbystřen rozum, nastala jednostranná výchova v horečné činnosti oné části rozumu, která může být činna jen v hrubohmotnosti, totiž předního mozku. Úplně automaticky byla tak potlačena a ve své činnosti podvázána duchovně **přijímací** a vnímací část lidského mozku. Tím bylo také ztíženo každé porozumění pro duchovno. Během tisíciletí pozemský člověk ztratil úplně **duchovní** chápání. Proto stojí dnes člověk osamocen a **neupotřebitelný** ve stvoření. Jest odříznut od možnosti duchovního vzestupu a tím jest odříznut také od Boha!

To jest dílo Lucifera. Více opravdu dělat nepotřeboval. Pak mohl pozemské lidi klidně přenechat jim samým a mohl se jen dívat, jak klesají od stupně k stupni a vzdalují se při tom vždy více od Boha. To vše byl již následek tohoto jediného kroku.

Pro člověka, který se poctivě snaží aspoň někdy opravdově přemýšlet, není těžké, aby to viděl. Jest lehce pochopitelné, že tato rozumová činnost nese v sobě také chtění rozumět všemu lépe, vzdorovité trvání na všem, co tato činnost považuje za správné. Neboť člověk přece si při tom „myslel“ to, co vůbec byl schopen myslet. Dosáhl již nejvyšší hranice své mozkové činnosti. Že tato hranice, následkem připoutání předního mozku k zemi jest nízká a člověk proto s rozumem dále **nemůže**, to takový člověk neví a bude z toho důvodu vždy myslit a tvrdit, že **se svou** hranicí dosáhl také **správnosti**. Slyší-li někdy něco jiného, pak staví to, co **on** vymyslel, vždy výše a považuje to za správné. To jest vlastnost a způsob každého rozumu a následkem toho také každého rozumového člověka.

Jak jsem již jednou pravil, má jedna část mozkové hmoty za úkol **přijímati duchovno jako anténa**. Druhá část mozku, která vyrábí rozum, přepracuje potom takto přijaté k použití v hrubohmotnosti. Právě tak má přední mozek, který vyrábí rozum, zase obráceně vnímat všechny dojmy ze hmotnosti a přepracovat je ku vnímací schopnosti zadního mozku, aby tyto dojmy mohly sloužiti k dalšímu vývoji a zralosti ducha. Obě části mají však vykonávati jen **společnou** práci. Takové jest určení Stvořitele.

Poněvadž však jednostranným přepěstěním předního mozku mocně převládl tento mozek ve své činnosti vše, byla tak porušena nutná harmonie a spolupráce obou mozků a tím i zdravé působení ve stvoření. Přijímací část mozku pro duchovno ve vývoji zaostala, při čemž přední mozek, vždy více rozvíjený trvalým školením své činnosti, dávno již nepřijímal čisté záchvěvy ze světlých výšin prostřednictvím zadního mozku, aby je

zpracovával a předával dále do hrubohmotnosti. Tento přední mozek bral látku pro svou činnost většinou jen ze hmotného okolí a myšlenkových forem, přetvářel je a takto přeformované vysílal je opět dále jako vlastní výrobek.

Jest již jen málo lidí, u nichž **přijímací část mozku** jest alespoň v **částech** harmonické spolupráci s předním mozkiem. Tito lidé vystupují z obvyklého rámce a jsou nápadni velikou vynalézavostí nebo podivuhodnou jistotou schopnosti svého vycitování, což jim dovoluje rychle pochopiti mnohé, k čemu druzí mohou dojíti jen po namáhavém studiu.

To jsou ti o nichž se závistivě říká, že „to dostávají ve spaní“, nebo kteří potvrzují rčení: „Svým lidem to dává Pán ve snu“.

Jsou tím míněni oni lidé, kteří mohou používat svých nástrojů ještě tak, jak mají pracovati podle určení Stvořitele, kteří tedy jsou podle jeho vůle a podobají se moudrým pannám, které udržovaly olej ve svých lampách v pořádku. Jen tito lidé mohou „poznati“ ženicha, až k nim přijde. Jen oni jsou skutečně „bdělí“. Všichni ostatní ve své vlastní omezenosti „spí“ a učinili se neschopnými pro „poznání“, poněvadž potřebný k tomu „aparát“ neudržovali v pořádku. Přední mozek bez **harmonické** spolupráce přijímací mozkové části pro duchovno jest jako lampa bez oleje.

Mediálně založené lidi **nelze** beze všeho počítati k těmto lidem. Ovšem i u nich musí přijímací část mozku více méně dobře pracovati, avšak při tomto příjmu jest u mediálních lidí přední mozek, určený pro další předání do pozemského, unaven a ochromen, protože chtění nějaké bytosti z onoho světa tlačí mimořádně silně na přijímací mozek pro duchovno, který pak

nutně potřebuje mnohem většího protitlaku. To odvádí úplně automaticky přednímu mozku krev, tedy pohybové teplo a tento mozek pak částečně nebo úplně upadá proto do klidu. Pracuje při tom jen líně, nebo již vůbec ne. Toto odvádění krve nebylo by nutné, kdyby přijímací mozek nebyl již příliš zeslaben následkem trvalého potlačování.

To jest také příčinou, proč další podání media a to buď pomocí slova nebo písma, nebývá pro pozemské chápání přepracováno **tak**, jak by tomu muselo býti, kdyby sdělení bylo **přesně** v pozemských pojmech času a prostoru.

Media často vidí události, jež na zemi nastanou, jako katastrofy a podobně, vyprávějí a píší o tom, avšak ze zmíněného důvodu zřídka uhádnou pravý čas.

Medium přijímá **jemnohmotný** dojem a dává ho částečně přepracovaný, nebo vůbec nepřepracovaný dále pak písmem nebo slovy pro hrubohmotnost. Lidem, kteří při tom počítají jen s hrubohmotností, musí to přivoditi omyly. Jemnohmotný dojem jest také jiný než hrubohmotný projev, který se později ukáže. Neboť v jemnohmotnosti stojí proti sobě všechny protivy hojněji a ostřeji a podle toho se také projevují. A tak se často stává, že media znázorňují beze změny pouze jemnohmotnost, protože přední mozek se svou přepracovací činností se nemůže zúčastnit a odpočívá. Pak jest **obraz** nějaké události, právě tak jako času, jiný, poněvadž také jemnohmotné pojmy času jsou rozdílné od těch, které jsou na zemi.

Znázornění a předvídaní jedné a téže věci bude takřka u každého mediálního člověka zníti jinak a sice vždy podle více nebo méně možné spolupráce předního mozku, který jen

v nejřidších případech může poskytnouti plné přeformování do pozemských pojmů.

Když bytosti z onoho světa se snaží, aby znovu zřídily spojení mezi jemnohmotností a hrubohmotností, které přerušili pozemští lidé, nemá býti trpěno žádných požadavků a žádného směšného soudcování od nevědomců a rozumových lidí. Tyto práce vyžadují bezpodmínečnou vážnost, aby opět bylo přivozeno to, co bylo domýšlivou ješitností zkaženo.

Ze spolupráce mají však býti vyloučeni také všichni fantastové, blouznivci a mystikové, kteří jsou v tomto směru ve skutečnosti ještě škodlivější než rozumoví lidé.

Kdyby mohly obě části mozku pozemského člověka opět harmonicky spolupracovati, jak jest to určeno Stvořitelem, pak byla by sdělení medií podávána vždy v časových pojmech, vhodných pro hrubohmotnost. Takto ovšem, následkem více méně značné ospalosti předního mozku, nastávají přesuny a znetvoření, poněvadž není možno pracovati přesněji. Postaviti všechny tyto změny a znetvořeniny opět správně, vyžaduje pečlivého učení v pozorování, nezaslouží však posměchu nebo podezřívání z nečistých úmyslů, což duchovně líní lidé s oblibou činí.

Přirozeně i zde, jako v mnoha jiných věcech, najdou se vždy lidé, kteří se prohlašují za vědoucí a při tom plavou pohodlně v těchto věcech a činí se tím skutečně směšnými. Jsou i takoví, kteří sledují nečisté úmysly. To však možno nalézt všude a není tu žádného oprávnění, aby byla špiněna věc sama nebo lidé, kteří se tím vážně zabývají. Toto počínání, které chce špinit vše, čemu nemůže ještě rozumět, jest opět jen výrazem směšné

ješitnosti a znamením nezodpovědné hlouposti, která mezi těmito lidmi panuje. Nebylo přece nikdy nic velikého a nic vznešeného, co by na počátku **nebylo** pozemským lidstvem napadáno. Vždyť i tomu, co říkal Ježíš Kristus, a jemu samotnému nevedlo se jinak.

Takoví posměváčci ukazují tím pouze velmi zřetelně, že jdou životem slepě a nebo aspoň s viditelnou omezeností.

Rozhlédněme se kolem. Kdo ještě dnes s posměchem přechází na všech stranách se hromadící předzvěsti a oznamování strašlivého dění, jde při tom svou cestou a nechce viděti, že mnohé z toho se již splnilo, že týden za týdnem hromadí se přírodní úkazy, ten jest omezen a nebo za určité bázně nechce ještě nic uznat.

Jsou to omezenci, nebo zbabělci, kteří se neodvažují pohledět skutečnosti do tváře! V každém případě jsou však škůdci! A kdo nechce poznat velikou hospodářskou nouzi, jež se nezadržitelně stupňuje ve všech zemích tohoto světa, kdo nechce poznat vyrůstající z toho zmatek a bezmocnost jako nevléčitelnou katastrofu jen proto, že snad sám má ještě co jíst a pít, takový člověk nezaslouží, aby byl ještě nazýván člověkem. Vždyť musí již býti vnitřně zkažen a otupen proti cizí bolesti.

„To všechno tu již bylo!“ Tak prohlašují jejich lehkomyšlné řeči. Ovšem, že **jednotlivosti** z toho tu již byly! Avšak nikdy ne v takovém poměru jako dnes, za takového vědění, kterým se dnes všechno honosí a za takových dopravních prostředků a styků, jaké jsou dnes. To jest rozdíl jako den a noc! Především nebylo však nikdy takové nahromadění událostí. V dřívějších dobách uplynula léta mezi jednotlivými přírodními událostmi a mluvilo se

a psalo se o nich po celé měsíce. Všichni kulturní národové byli tím vzrušeni. Dnes je všechno zapomenuto v tanci nebo v denním žvanění za několik hodin. V tom jest rozdíl, který se nechce přiznati z bázně, jež se projevuje lehkomyšlností! V rouhavém nechtění porozuměti!

„Lidstvo se nedá zneklidňovat!“ Tak zní příkázání dnešní doby. Avšak takový požadavek nepostavili lidé z lásky k lidstvu, nýbrž jen z bázně. Také nikdo z nich na to nedorostl!

Často jsou tyto uklidňovací pokusy tak nemotorné, že jen úplně lhostejné lidstvo může je mlčky snášet v takové otupělosti, jaká dnes panuje. Nikdo však nechce poznat a říci, že jest to nepřátelská práce proti vznešené vůli Boží.

Bůh **chce**, aby lidé poznali tyto výstrahy, které se ozývají velmi zřetelnou mluvou z událostí, valících se vpřed! Mají probuditi lidi z jejich lehkomyšlného duchovního soumraku, aby přemýšleli a ještě v pravý čas nastoupili cestu k obratu a to dříve, než bude nutno, aby všechno to utrpení, které nyní vidí u svých spolubližních, muselo zasáhnouti také je. Je to vzpírání se proti Bohu u všech těchto lidí, kteří tomu chtějí uklidňujícími řeči bránit.

Lidstvo jest však až příliš vnímavé pro každé slovo, které mu chce umožnit, aby se nemuselo pohnouti duchem. Lidé nechávají si proto rádi říkat nejpodivuhodnější věci, přijímají je s vírou a dokonce je **chtějí** mít. Rozšiřují a dokonce je zastávají jen proto, aby nebyli vystrašeni ze svého klidu a pohodlnosti.

A jejich milá ješitnost udává jim k tomu takt. Jest nejlepší podporovatelkou všeho toho býlí, které právě tak jako ona

vyrůstá jako plod Bohu nepřátelské nadvlády rozumu. Ješitnost nechce nikdy poznati Pravdu, nechť jest možno ji nalézti kdekoli. Co vše v tomto směru vykoná, ukazuje již stanovisko, které zaujalo toto pozemské lidstvo za pozemského života Syna Božího, který ve své pravé a veliké prostotě již nedostačoval ješitnému lidskému smýšlení. Věřící chtějí míti „svého“ Spasitele jen podle **svého** způsobu! Proto vyzdobují pozemskou cestu Ježíše Krista, Syna Božího, vymyšlenými příběhy.

Podle lidského názoru a jen „z pokory“ vůči všemu Božskému musí býti tento Spasitel, jako Syn Boží, bezpodmínečně „nadpřirozený“. Neuvažují při tom, že Bůh sám jest **dokonalost přirozenosti** a že stvoření vyvíjelo se z této jeho dokonalé přirozenosti jeho vůlí. Dokonalost nese však v sobě také nezměnitelnost. Kdyby byla možná výjimka v zákonech stvoření, které jsou podle vůle Boží, pak musela by v nich býti mezera a byl by to nedostatek dokonalosti.

Lidská pokora se však povznáší nad to všechno, neboť očekává, ba **požaduje**, v pozemském životě Syna Božího změny stávajících zákonů ve stvoření, tedy jejich překročení. A to výslovně právě od toho, který přece přišel, aby splnil všechny zákony svého Otce, jak sám pravil! Očekávají od něho věci, které podle zákonů přirozeného vývoje musely by býti prostě nemožné. A výslovně právě **tím** má se projevit jejich Božství, ono Božství, které živě nese v sobě základy přírodních zákonů!

Lidská pokora může ovšem dokázati mnohé. Avšak její pravá tvář se nazývá **požadavek** a ne pravá pokora. Nejvyšší osobivost a nejhorší duchovní pýcha! Milá ješitnost příkrývá to jen pláštíkem, který se zdá býti podobným pokoře.

Jest smutné, že často i lidé, chtějící skutečně dobro, počínají zcela pravou pokorou, ale ve svém uchvácení stoupají pak až k nejnemožnějším věcem, jak to mohl prožítí bohatou měrou na sobě Lorber a mnozí jiní s ním.

Tak vznikly představy jichž dalším podáním a rozšířením byly přivoděny veliké škody.

Podle nich musel Ježíš již jako dítě provádět nejmáčačnější věci. Dokonce i při dětských hrách, kterými se zabýval právě tak, jako každé zdravé a duchovně vyspělé dítě. Malý ptáček, kterého prý uhnětl hravě z prosté hlíny, **oživl** a za veselého zpěvu vzlétl do vzduchu. A mnoho jiných takových věcí. Tyto pochody jsou **prostě nemožné, poněvadž odporují všem Božským zákonům ve stvoření.**

Pak mohl Bůh Otec postaviti svého Syna přece na zem **hotového!** K čemu byla nutna lidská matka? Nepříjemnosti zrození? Což nemohou lidé konečně myslet **prostě?** Vyhýbají se tomu z vlastní ješitnosti. Podle jejich názoru pozemský život Syna Božího **musel** býti jiný. **Oni** chtějí, aby „jejich“ Spasitel, „jejich“ Vykupitel nebyl podroben Božím zákonům ve stvoření. Podle jejich myšlení by toto podrobení se Syna Božího Božským zákonům ve stvoření nebylo ani tak příliš malé pro **něho**, ale zdálo by se to malicherným všem těm, kteří v něm chtějí uznati svého Vykupitele! Jest to lidská ješitnost a nic jiného!

Neuvažují, že pro Ježíše to byla mnohem větší obět, že se dobrovolně podřídil těmto zákonům tím, že se stal člověkem, jen aby přinesl Pravdu ve Slově lidem, kteří rouhavým zkřivením svého pozemského nástroje učinili se neschopnými k tomu, aby Pravdu ještě přijali a poznali sami ze sebe. Byli příliš ješitní, než

aby považovali poslání Kristovo za splněné tím, že přinesl Slovo. Pro ně, ješitné lidi, muselo se státi přece něco **většího!**

A když pak Syn Boží vytrpěl na kříži pozemskou smrt a zemřel, jako každý člověk přibitý na kříž zemřítí musí, pak to odpovídá Božím zákonům ve stvoření. Žádné lidské tělo nemůže prostě sestoupiti z kříže nezraněno. Pak ovšem nezbylo ješitnosti nic jiného, než názor, že Syn Boží tak zemřítí musel a **nechtěl sestoupiti dolů s kříže**, aby ubohým lidičkám tím sňal jejich hříchy, aby pak mohli býti radostně přijati v království nebeském!

Jen tak vznikl důvod k pozdějšímu názoru o nutnosti smrti na kříži, který přivodil smutné a veliké bloudění v dnešním křesťanství a to pouze z lidské ješitnosti.

Jestliže žádný člověk nechce již přijíti k poznání, že takové myšlení mohlo k radosti Luciferově vzniknouti jen z nestoudné domýšlivosti, kterou on v ješitnosti dal lidem ke zkáze, nelze pak již lidstvu pomoci. Je marno všechno. I ty největší a nejsilnější výstrahy v přírodě nemohou je již probudit z duchovního spánku. Proč nemyslí člověk dál!

Kdyby Kristus mohl býti vzkříšen v těle, pak dalo by se v důsledku toho bezpodmínečně vyvoditi, že měl také možnost přijíti s hotovým tělem již dolů na tuto zemi, když po vzkříšení v těle odešel. Že se to však nestalo, že naopak již od počátku musel prožiti cestu každého lidského těla, od narození se všemi malými i velikými námahami, to mluví s mnoha jinými nutnostmi jeho pozemského bytí dosti zřetelně proti tomu. I kdybychom nepřihlíželi k tomu, že to mohlo býti tak a nijak jinak, poněvadž i Syn Boží musí se ve stvoření podříditi dokonalým zákonům svého Otce.

Kdo chce přijíti do stvoření a na Zemi, ten jest podroben nezměnitelným zákonům tohoto stvoření.

Všechno opačné jest pouze blábolení, vytvořené v nadšení lidmi samotnými a zanechané pak jako pravda. Tak dělo se s každým podáním, lhostejno, bylo-li dále rozšiřováno ústně nebo písemně. Lidská ješitnost hrála v tom velikou roli. Zřídka kdy vycházelo něco z lidské ruky, z lidských úst, nebo dokonce z lidského mozku, aniž by se cosi k tomu nepřidalo. Záznamy z druhé ruky nejsou nikdy důkazem, o které by se potomci měli a mohli opírat. Člověk potřebuje přece dobře pozorovat jen přítomnost. Uveďme příklad, který je znám v celém světě.

Časopisy všech států **psaly** o tajemném „záмку“ na Vomperbergu, jehož majitelem měl jsem býti já! Nazývaly mne „Tyrolský Mesiáš“, nebo také „Prorok z Vomperbergu“! Označily to velikými, palcovými nadpisy i největší časopisy, které chtějí býti brány vážně. Byly to zprávy o hrůzně tajuplných věcech, četných podzemních spojovacích chodbách, chrámech, rytířích v černém a stříbrném brnění, o neslýchaném kultu, o velikých parcích, autech, stájích plných koní a různém jiném, co ještě dovede vymysleti chorobný mozek. Byly uváděny jednotlivosti, které byly často fantasticky krásné, často však byly plny tak neslýchané špíny, že každý, kdo trochu uvažoval, musel v tom ihned viděti nepravdu a zlou vůli.

A na všem **nebylo ani slova pravdy**.

Kdyby však za několik set let a tím spíše za několik tisíc let četl nějaký člověk tento zlý a štvavý článek ..., kdo by mohl míti za zlé, kdyby tomu uvěřil a řekl: „Zde je to přece napsáno a vytištěno černé na bílém! A to ve všech časopisech a řečích stejně!“

A přece by to všechno nebylo nic jiného, než zrcadlíci se obraz zkaženého mozku nynější doby! Ve svých vlastních dílech vtiskuje si sám pečeť, jako vysvědčení své zkaženosti. Již pro nastávající soud!

Něco takového stalo se tedy ještě **dnes**, vzdor prostředkům, které umožňují rychle a bez námahy jasné zjištění skutečností ještě **před** uveřejněním. Jak teprve bylo tomu dříve, za pozemského času Ježíšova, kdy všechno mohlo jít jen od úst k ústům! Jak silně jest každé další předávání podrobeno proto změnám! Také ve spisech a dopisech. Roste to jako lavina. Pochopeno špatně již z počátku vzniká takovou cestou vždy cosi jiného, než ve skutečnosti bylo. Kolik slyšeného, co nyní chce se považovat a dokazovat jako základ, bylo napsáno teprve z druhé, třetí a desáté ruky. Lidé měli by přece lidi znát!

Jakmile nemohou použít lešení svého vlastního rozumu, což je u každé Pravdy **následkem její veliké prostoty**, pak jim to nedostačí. Buďto ji zavrhnou nebo ji změní takovým způsobem, který odpovídá jejich milované ješitnosti.

Z toho důvodu dává se také přednost „mystice“ před prostou pravdou. Veliká touha po „mystice“, po tajuplnosti, která je skryta v každém člověku, jest pouze ješitnost a ne touha po Pravdě, jak se to často hledí dokazovat. Tuto nezdravou cestu, na které se mohou slunit řady ješitných blouznivců a na kterou se z pohodlnosti dá zahnat mnohý duchovně líný člověk, staví **samolibost**.

Ve všech těchto věcech hraje ješitnost člověka trapnou a zničující roli a protože si to zamiloval, vede ho do zkázy pevně a bez záchrany!

Jala by ho hrůza, kdyby se někdy mohl překonat a mohl o tom myslet bez samolibosti. Avšak v tom jest opět ten háček. Člověk to bez samolibosti nemůže. Proto musí to býti mnohým lidem ponecháno, až tím dojdou ke zkáze!

Tato skutečnost v celé své tragice jest výsledkem toho, že bylo zabráněno harmonickému vývoji mozku ve svěřeném pozemském těle, což jako důsledek muselo přinést s sebou pád do hříchu! Muselo přivoditi zkřivení tohoto nástroje, nutného pro hrubohmotnost, jež bylo provedeno jednostranným větším vývojem a trpce se vymstilo. Nyní stojí člověk se svým hrubohmotným nástrojem, se svým pozemským tělem ve stvoření **neharmonicky**, neschopen pro úlohu, kterou má v něm vyplniti a proto vinou sebe sama nepotřebný a neupotřebitelný.

Aby však byl opět vyhuben kořen všeho zla, k tomu jest zapotřebí zásahu Božího! Každá jiná síla a moc, i kdyby byla sebe větší, k tomu nedostačí. Jest to největší a také nejzkázonosnější mor, který falešným lidským chtěním vešel do tohoto stvoření. **Všechno** na této zemi musí se zřítit dříve, než bude moci nastati zlepšení, poněvadž není ničeho, co tím není bez záchrany již proniknuto.